

שלח לחמך...

וידבר ה' אל משה: שלח לך אנשים לתור את הארץ. "לך" = לדעתך; זה לא ציווי – רק אם תרצה, אולי ככה עם ישראל יתרצה.

בדקו כמו כן את הבנייה בערים, האם הן מוקפות בחומה ובמבצרים. ומה הארץ – השמנה אם רזה, והביאו גם חבילת ענבים ארוזה.

הארץ אשר אני נותן לבני ישראל היא הארץ הטובה על פני כל תבל. אך אם עם ישראל רוצה הוכחה, אין לי בעיה שיצאו לגיחה.

כשהמרגלים חזרו עם אשכול ענבים, את העם הפחידו בסיפורים מכאיבים. אמנם הארץ זבת חלב ודבש, אך לכבוש אותה לא יהיה תענוג ממש.

ויבחר משה שנים-עשר איש ולא יותר, כל נשיא שבהם, איש אחד לכל מטה. וישלח אותם משה ממדבר פארן לכנען, ולא ידע כי עומדים הם למעול בו מעל.

העם האמין והשמיץ (כלי תודות), לא עזרו למשה שלוש עשרה המידות. העונש ארבעים שנה במדבר בהקפה, ומוציאי דיבת הארץ ימותו במגפה.

למטה אפרים הושע בן נון, נציג חריג שהיה איש הגון. למטה יהודה כלב בן יפונה, על האמת והצדק היה ממונה.

הפרשה מסתיימת במצווה מפורסמת, השומרת עלינו בצורה מתוחכמת: ברגע שרק נביט בציצית, נרחק מכל חטא ומכל תאוה ארצית.

אך כל יתר עשרת המרגלים, בתפקידם מעלו כמו סוכנים כפולים. (יידרש בדק בית מהטפחות למסד, אם גיוס כזה יקרה ב"מוסד").

ועשו להם ציצית על כנפי בגדיהם לדורותם, ונתנו על הציצית פתיל תכלת כחותם. והיה לכם לציצית, וראיתם, וזכרתם, ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם.

ויקרא משה להושע בן נון, את שמו שינה ליהושע, לרענון. היו"ד שנוספה את האל היא תשלים, והוא יושעו מעצת המרגלים.

אני ה' אלוקיכם שהוצאתי אתכם ממצרים, הציצית זאת תזכיר בכל יום פעמיים. בשבוע הבא ילמד כל עובר אורח, מהו סופו של רשע - בפרשת קורח...

לפני היציאה התכנסו לתדריך, משה חילק משימות (וכריך): עלו זה בנגב ועליתם את ההר, וראיתם את הארץ מהים לנהר.

אייל לר

ואת העם היושב – החזק או רפה, המעט הוא אם רב (ואיך הקפה?) ומה הארץ – הטובה אם רעה, בדקו היטב וסמסו התרעה.